

תת"ע 1591/06/20 - מדינת ישראל נגד יוסף דאבוש

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 1591-06-20 מדינת ישראל נ' דאבוש
תיק חיצוני: 95500145420

בפני	כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	יוסף דאבוש

החלטה

בפני בקשה של הנאשם להורות על ביטול כתב האישום אשר הוגש כנגדו וזאת מחמת טענת התיישנות לפי סעיף 149(8) בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982.

המדובר בהזמנה לדין וכתב אישום אשר הוגש כנגד הנאשם בגין עבירה של נהיגה ברכב ועקיפת רכב אחר תוך חצייה לכאורה של קו הפרדה רצוף שלא נמצא לצידו הימני קו קטעים, בניגוד

לתקנה 47 (ה)(5) בתקנות התעבורה.

תיעוד העבירה לכאורה בוצע באמצעות צילום וידאו על ידי אזרח שפעל במסגרת פרוייקט "שומרי הדרך" של הרלב"ד.

בטרם אכנס לעובי הקורה בעניין הטענות שהועלו על ידי הצדדים, להלן השתלשלות האירועים בתיק זה:

1. העבירה לכאורה, נשוא תיק זה בוצעה ביום: 22.04.18 ונרשמה על שם חברת "קשר רנט א קאר בע"מ". המאשימה שלחה הודעה כנדרש לפי סעיף 229 בחסד"פ לחברה ביום: 21.05.18.
2. כתב האישום הוגש לבית המשפט ביום: 04.06.20.
3. בדיון שהתקיים ביום: 30.06.20, ביקשה חברת קשר רנט א קאר בע"מ, להסב הדו"ח על שם חברת "טי אנד אם אור אורלי שחקים בע"מ", ואכן הדו"ח הוסב במעמד הדיון לחברה זו.
4. ביום: 10.08.20 הגישה חברת "טי אנד אם אור אורלי שחקים בע"מ" בקשה להסבת הדו"ח על שם מר יוסף דאבוש ת.ז. 051648368.
5. בדיון שהתקיים ביום: 06.09.20 הוסב הדו"ח על שם מר יוסף דאבוש.

טענות ב"כ הנאשם:

העבירה נשוא תיק זה, בוצעה לכאורה ביום: 22.04.18 וכתב האישום הוגש והוסב על שם הנאשם, יותר משנתיים לאחר מועד ביצוע העבירה לכאורה.

לטענת ב"כ הנאשם, הסעיפים שחלים בתיק זה, הם: 225א (א1) ו-225א (א2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב]. דהיינו המדובר בחשד לביצוע עבירה המבוסס על צילום רכב כאמור בסעיפים: 27א או 1א27 לפקודת התעבורה. ולכן ניתן להגיש כתב אישום כנגד מי שנהג ברכב, **אם לא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה.**

ב"כ הנאשם הפנה לתיק **תת"ע 6836-03-18 מדינת ישראל נגד סאמר**, שם בוטלו 11 דוחות מצלמה א3 מפאת התיישנות.

תגובת ב"כ המאשימה:

לטענת המאשימה לא חלה כל התיישנות בעבירה נשוא תיק זה.

אין המדובר בעבירה המבוססת על צילום רכב כאמור בסעיף 27א בפקודת התעבורה- אלא באירוע (עבירה) המתועד על ידי צילום של אזרח שהוא "שומר דרך".

בהתייחס לאמור לעיל, הפנתה ב"כ המאשימה לעפ"ת (בית משפט מחוזי באר שבע) **5160-01-19 מדינת ישראל נגד אברגיל חיים**, שם נפסק::

"סעיף 27א(א) לפקודת התעבורה **מכשיר קבילותם של צילומים כראיה בהליך משפטי, ובלבד שאלה מתבצעים "בדרך שנקבעה בתקנות, במצלמה המופעלת באופן אוטומטי או בידי שוטר".** תקנות התעבורה (הגשת צילומים לבית המשפט), **תשנ"ז-1997, קובעות בעניין זה הוראות מפורטות של בדיקת תקינות המצלמה, הפקת הצילום והטיפול בסרט, אישור הפעולה, ודרך הגשת הצילום לבית המשפט מלווה בתעודת ציבור לעניין אישור הפעולות הנדרשות.**

הכשרת קבילותה של ראית הצילום, ככל שהיא מתבצעת בצילום אוטומטי או בידי שוטר, והיא עומדת בהוראות תקנות הצילומים, מתבססת על ההנחה בדבר קיומה של אכיפה שיטורית נטולת פניות, המתעדת את עבירת התעבורה תוך עמידה באמות מידה טכניות מקובלות, וכאשר הפקת הצילום נעשית תחת פיקוח של קצין משטרה בכיר. מנגד, "מעמדו" של צילום המתעד עבירת תעבורה, המתבצע על ידי עד "רגיל" שאינו שוטר, שונה לעניין רף העמידה בדרישות הקבילות, ואין בכוחו לשמש ראיה עצמאית, המנותקת מעדותו של העד, מבצע הצילום.

מטיעוני ב"כ המערערת, וכך גם משתקף מפרוטוקול הדיון בבית משפט קמא, לא עולה כי הייתה קיימת הסכמה כי מעמדו של "שומר דרך" הינו של שוטר או מתנדב במשטרה. משכך, פסק דינו של בית המשפט

קמא שיצא מנקודת הנחה, כי שומר הדרך נמנה עם אנשי "יחידה משטרתית" אינו יכול לעמוד בהיעדר כל הסכמה או ביסוס ראיתי להנחה זו.

בנסיבות אלה, יש לקבל את ערעורה של המדינה. ההחלטה בדבר ביטול כתב האישום מבוטלת, והדין יוחזר לבית משפט קמא שיוכל לעסוק בכל הסוגיות הנדרשות לעניין, ובכלל זה בעניין מעמדו של "שומר הדרך", ככל שיימצא צורך בכך.

המאשימה הפנתה גם לעפ"ת (בית משפט מחוזי י"ם) 40062-01-19 מדינת ישראל נגד אלעזר זמל,

שם נקבע כי סעיף 225א(א1)(1) לחסד"פ, אינו חל בנסיבות בהן תיעוד העבירה נעשה בידי שומר דרך.

עוד טענה המשיבה כי לאור סעיף 239 א (א) לחסד"פ, לאחר שליחת הודעה בדבר ביצוע העבירה, למעשה תקופת ההתיישנות הינה כאמור בסעיף 9 לחסד"פ הדין בהתיישנות עבירות כאשר בעניינינו מדובר בעבירת עוון שההתיישנות בגינה היא 5 שנים.

במקרה דנא, נטען כי העבירה בוצעה לכאורה ביום: 22.04.18 כאשר המאשימה שלחה הודעה כנדרש לבעלת הרכב חברת קשר רנט א קאר בע"מ ביום: 21.05.18.

מאחר והמאשימה עמדה בדרישות סעיף 239 א לחסד"פ ושלחה לחשודה במגבלת "שנה" הקבועה בחוק, הודעה בדבר ביצוע העבירה, הרי שמועד ההתיישנות הנוגע להגשת כתבי אישום הינו 5 שנים מיום ביצוע העבירה.

בנסיבות אלה, לטענת ב"כ המאשימה אין תחולה להוראות סעיף 27 א לפקודת התעבורה ו-225 א לחוק סדר הדין הפלילי ולכן דין בקשת המבקש לביטול כתב האישום מחמת התיישנות להידחות.

תגובת ב"כ הנאשם לטענות המאשימה:

לטענת ב"כ הנאשם - עסקינן בהזמנה לדין אשר נשלחה לנאשם מבלי שהיה מפגש בינו לבין "רואה העבירה". לפיכך, כאשר אין מפגש בין הנהג מבצע העבירה לבין השוטר חל מצב בו יש לקבל את טענת התיישנות עבירה.

ההזמנה לדין נמסרה לנאשם בתאריך 22.09.20, בחלוף שנתיים ימים מיום ביצוע העבירה, ולכן התיישנה.

על פי הוראות 225 א ו-239 א לחסד"פ - אין להעמיד אדם לדין בשל עבירה, אם עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה. בפרק ז' בחסד"פ נקבעו סדרי דין מיוחדים בעבירות תעבורה, והוראותיו לרבות אלה הנוגעות להתיישנות העבירות, יוצרות הסדר מיוחד לעניין עבירות אלה. הסדר זה גובר על הסדר ההתיישנות הרגיל הקבוע בסעיף 9 לחסד"פ ולכן טענת המאשימה לפיה חל כאן ההסדר הקבוע בסעיף 9 לחסד"פ - אינה נכונה.

עוד נטען בעניין זה כי טענת המדינה אינה מתיישבת עם לשון החוק ותכליתו, שהיא ייעול הטיפול באכיפת עבירות תעבורה. לו הייתה המדינה מזמינה את הנאשם בטרם חלפו שנתיים מיום ביצוע העבירה, אזי היתה רשאית לטעון כי סעיף 9 לחסד"פ חל במקרה זה.

ב"כ הנאשם הפנה לסיפא של סעיף 239 א לחסד"פ שם נקבע כי אם הוכיח בעל הרכב החשוד בעבירה כי לא חלה

עליו אחריות לעבירה לפי סעיף 27ב בפקודת התעבורה, ניתן להגיש כתב אישום ולהמציא הזמנה למשפט למי שנהג ברכב, אם לא עברו **שנתיים** מיום ביצוע העבירה. אכן המאשימה שלחה הזמנה לדין לנאשם, אולם את ההזמנה שלחה בחלוף שנתיים ימים ולכן חלה התיישנות על העבירה.

לתמיכת טענותיו, הפנה ב"כ הנאשם לע"פ 6629/98 אורי הלר נגד מ"י, בסעיף 11 סיפא לפסק הדין:

"טענת הסניגור סמכה על הוראת סעיף 239א סיפה, אלא שהנחתו כי זאת משמעותה של הסיפה מוטעית. כל שבאה הסיפה להשמיע הוא שכאשר מתברר מחקירת בעל הרכב (המקוימת, כרגיל, תוך שנה מיום ביצוע העבירה) כי בזמן ביצוע העבירה היה רכבו ברשותו של אדם אחר, עומדת לרשות התביעה שנה נוספת, שבמהלכה מוטל עליה להזמין לחקירה את החשוד בביצוע העבירה או לשלוח לו הודעה על ביצועה, ואם תקיים אחד מאלה, תהא רשאית להגיש את כתב האישום נגד החשוד תוך תקופת ההתיישנות הרגילה, היינו (בנתוני הדוגמה שהבאנו) תוך חמש שנים. נמצא כי גם מטענה זו אין המערערים יכולים להיוושע".

משמע, בעת שבעל הרכב מוסר פרטי נהג שהרכב היה ברשותו במועד ביצוע העבירה, עומדת לרשות המאשימה שנה נוספת אשר במהלכה מוטלת עליה החובה להזמין לחקירה את מבצע העבירה, או לשלוח לו הודעה על ביצועה, ככל שעשתה כן רשאית להגיש את כתב האישום תוך חמש שנים.

לאור הלכה זו, דין העבירה בתיק דנן להתיישן.

דין והכרעה:

ב"כ הנאשם בבסיס בקשתו העלה שתי טענות עוקבות וקשורות:

1. מדובר בחשד לביצוע עבירה המבוסס על צילום רכב כאמור בסעיפים 27א או 27א1 לפקודת התעבורה.
2. לטענת ב"כ הנאשם, הסעיפים שחלים בתיק זה, הם: 225א (א) ו-225א (א2) בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב]. דהיינו, העבירה תועדה במצלמה כאמור בסעיפים: 27א או 27א1 בפקודת התעבורה ולכן ניתן להגיש כתב אישום כנגד מי שנהג (או החזיק) ברכב, אם לא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה.

בהתייחס לטענה הראשונה - הפנתה המאשימה לשני פסקי דין, שם נקבע מעמדו של "שומר הדרך". **עפ"ת (בית משפט מחוזי י"ם) 40062-01-19 מדינת ישראל נגד אלעזר זמל (להלן: פס"ד זמל) ועפ"ת (בית משפט מחוזי באר שבע) 5160-01-19 מדינת ישראל נגד אברגיל חיים (להלן: פס"ד אברגיל).**

בפיסקה 7 בפסק דין אלעזר זמל, קבע בית המשפט המחוזי ירושלים כדלקמן:

"בחינה של סעיפי החוק שצוטטו לעיל ושל טיעוני הצדדים מביאה לידי מסקנה כי סעיף 225א(1) (1) לחסד"פ אינו חל בנסיבות בהן תיעוד העבירה נעשה בידי "שומר דרך", מהנימוקים הבאים:

א. כפי שעולה מלשון הוראות החוק הנ"ל, סעיף 225א(1) (1) לחסד"פ חל רק כאשר החשד לביצוע העבירה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א או 27א1 לפקודת התעבורה. סעיף 27א לפקודה הנ"ל קובע באופן מפורש כי עניינו בצילום שנעשה במצלמה המופעלת באופן אוטומטי או בידי שוטר. אין מחלוקת כי צילום רכב המשיב לא בוצע באופן אוטומטי ולא על ידי שוטר. מובנם המילולי של סעיפי החוק הנ"ל אינו כולל אפוא צילום שנעשה בידי שומר דרך.

ב. לטעמי, הדרישה לפיה המצלמה תופעל על ידי שוטר אינה טכנית, אלא מהותית. המחוקק מצא לחרוג מדיני הראיות הרגילים, ולהתיר הגשה של צילום כראיה, אף שלא באמצעות מבצע הצילום. היתר זה מותנה ומבוסס על קיומן של ההוראות המפורטות בתקנות התעבורה (הגשת צילומים לבית המשפט), תשנ"ז-1997 (להלן: "תקנות הצילומים"), בדבר ביצוע בדיקות תקינות (תקנה 2), הפקת הצילום על ידי מי שהוסמך לכך בידי קצין משטרה (תקנה 3א), שמירת הסרט במשטרה (תקנה 3ב), סימון הסרט והתמונות כנדרש (תקנה 3ג) ומתן אישורים בכתב על ביצוע פעולות נדרשות (תקנה 4). כמו כן מבוסס ההיתר על כך שהתיעוד נעשה על ידי משטרת ישראל, במסגרת פעולות האכיפה המוטלות עליה. לעומת זאת, צילום המבוצע על ידי שומר דרך קביל רק לפי כללי הקבילות הרגילים, תקנות הצילומים לא חלות ביחס אליו ובית המשפט לא מניח לגביו שהוא בוצע במסגרת פעילות משטרתית שוטפת.

ג. גם אם יש ממש בטענת המשיב לפיה הפעלתן השוטפת של מצלמות א-3 נעשית בידי גורם חיצוני (מאחר ובנושא זה נשמע טיעון בלבד, לא ניתן לקבוע לגביו ממצא עובדתי), הרי שתנאי לקבילות הצילומים המופקים מהן הינו קיום הדרישות הקבועות בתקנות הצילומים. כאמור, תנאים אלה אינם חלים על צילום המבוצע על ידי אזרח. ממילא, לא ניתן לקבל את המסקנה אותה מסיק המשיב מטענתו זו, לפיה אין מקום לאבחנה בין שני סוגי הצילומים.

ד. העובדה שסרטון שצולם על ידי שומר דרך נבחן על ידי שוטר קודם הגשתו, אינה מלמדת כי החשד לביצוע העבירה המתועדת בו "מבוסס על צילום". ראשית, כאמור, הצילום יתקבל כראיה רק אם שומר הדרך שתיעד את העבירה יעיד בעצמו בבית המשפט. הצילום עשוי לשמש אפוא ראיה נוספת במארג הראיתי, אך לא הראיה הבלעדית או העיקרית עליה מבוסס האישום. שנית, בכל מקרה מוטלת על גוף התביעה חובה לבחון את חומר החקירה, קודם קבלת החלטה בדבר הגשת כתב אישום. בחינת הצילום על ידי המשטרה אינה מיוחדת אפוא לכתב אישום בבית המשפט לתעבורה, המוגש בגין עבירות שתועדו בצילום.

בפיסקה 8 בפסק הדין אברג'ל, קבע בית המשפט המחוזי באר שבע, כך:

"מטיעוני ב"כ המערערת בפניי, וכך גם משתקף מפרוטוקול הדיון בבית משפט קמא, לא עולה כי הייתה קיימת הסכמה כי מעמדו של "שומר דרך" הינו של שוטר או מתנדב במשטרה. משכך, פסק דינו של בית המשפט קמא שיצא מנקודת הנחה, כי שומר הדרך נמנה עם אנשי "יחידה משטרתית" אינו יכול לעמוד בהיעדר כל הסכמה או ביסוס ראייתי להנחה זו. (אציין כי פסקי דין של בית המשפט לתעבורה בירושלים אותם הציג ב"כ המשיב (תתע 18-11-4702; תתע 18-12-2365), המתייחסים לצילום שנערך על ידי שומרי דרך, אינם עוסקים בסוגית מעמדם של שומרי דרך).

ער אני, לכך כי ייתכן שנעשה לא אחת, שימוש ראייתי בצילומים הנערכים על ידי "שומרי הדרך" עד כדי כך שמטשטש התחום שבין צילומי המשטרה לצילומי "שומרי הדרך", אולם הוראת סעיף 225א(1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב-1982, בזיקה להוראת 27א לפקודת התעבורה, קובעת את סד הזמנים של ארבעת החדשים, בהתבסס על הצילום המשטירתי, העומד בתקנות הגשת הצילומים, ולא בזיקה לצילום המתבצע על ידי כל גוף אחר, שכמוהו כראיה רגילה, שיש להציגה לבית המשפט, בכפוף להעדת מבצע הצילום".

מהפסיקה לעיל עולה כי סעיף 225א(1)(1) בחסד"פ חל רק כאשר החשד לביצוע העבירה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א או 1א27 בפקודת התעבורה. סעיף 27א קובע כי עניינו בצילום שנעשה במצלמה המופעלת באופן אוטומטי או בידי שוטר.

צילום הרכב במקרה דנא, לא בוצע באופן אוטומטי ולא על ידי שוטר ולכן, עבירה לכאורה שצולמה או תועדה על ידי "שומר דרך", אינה מפעילה כלפיה את הוראות החוק

שבסעיף 225א(1)(1) בחסד"פ וסעיף 27א בפקודת התעבורה.

בהתייחס לטענה השניה - מאחר וסעיף 225א(1)(1) אינו חל במקרה זה של תיעוד עבירה לכאורה על ידי "שומר דרך", הפנתה המאשימה לסעיף 239א(א) בחסד"פ וטענה כי לאור סעיף 239א(א) בחסד"פ, לאחר שליחת הודעה בדבר ביצוע העבירה, למעשה תקופת ההתיישנות הינה כאמור בסעיף 9 בחסד"פ הדין בהתיישנות עבירות כאשר בעניינינו מדובר בעבירה מסוג "עוון" לגביה תקופת ההתיישנות היא 5 שנים.

משמע העבירה לכאורה בוצעה ביום: 22.04.18.

המשיבה שלחה הודעה לחברת קשר רנט א קאר בע"מ, לפי סעיף 229 בחסד"פ ביום: 21.05.18, כחודש לאחר ביצוע העבירה, ולכן, עמדה המדינה לכאורה בתנאי שהציב סעיף 239א(א) בחסד"פ לפיו: תוך שנה מיום ביצוע העבירה הוזמן מבצע העבירה לחקירה או נשלחה אליו הודעה על ביצוע העבירה כך ניתן להגיש את כתב האישום תוך 5 שנים מביצוע העבירה גם כנגד הנאשם הנוכחי.

בע"פ 6629/98 אורי הלר נגד מ"י, ניתנה פרשנות לסעיף 239א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב 1982.

בית המשפט העליון פסק כך:

"ב.1)סעיף 239א לחוק אינו כולל "הוראה אחרת" במובן סעיף 9 לחוק לעניין התיישנות של העבירות שפורטו בו. משמע כי דין התיישנות של העבירות המפורטות בסעיף הוא כקבוע בסעיף 9 לחוק, וכי גם על עבירות אלו ניתן להגיש כתב-אישום, או להמציא הזמנה למשפט, בגדר תקופת ההתיישנות הקבועה לכל אחת מהעבירות בסעיף 9 לחוק. הוראת סעיף 239א אך מסייגת אפשרות זאת בקביעת תנאי, שבתוך שנה מיום ביצוע העבירה הוזמן מבצע העבירה לחקירה, או נשלחה אליו הודעה על ביצוע העבירה (353ב - ד).

(2) משהוזמן החשוד לחקירה, או נשלחה אליו הודעה על היותו חשוד בביצוע העבירה, רואים בו כמי שהועמד מבעוד מועד על החשדות בביצוע העבירה, ובכך ניתנה לו הזדמנות להיערך לקראת הצורך להתגונן מפני האשמתו בביצועה. בכך מוסר החשש שהגשת כתב-אישום נגדו, או הזמנתו למשפט, בחלוף תקופה ארוכה משנה תפיתע אותו ותפגע ביכולתו להתגונן (353ז - ז).

מקביעת בית המשפט העליון עולה כי דין התיישנות העבירות הוא כקבוע בסעיף 9 לחסד"פ רק אם התביעה עמדה בתנאי שנקבע בסעיף 239א לחסד"פ.

ונשאלת השאלה - האם התביעה עמדה בדרישה זו?

בפרשת הלר ניתנה תשובה לסוגיה שבפנינו כדלקמן: (עמוד 355)

"11. נותרה טענת הסניגור כי קבלת פרשנותו של בית-המשפט המחוזי להוראת סעיף 239א לחוק תיצור אבסורד, שיתבטא בכך שנהג אשר עבר עבירה (מסוג עוון) בעת שנהג ברכבו, ותוך שנה מיום ביצועה הוזמן לחקירה, יהיה ניתן להעמידו לדין תוך חמש שנים מיום ביצוע העבירה, בעוד שנהג אשר ביצע עבירה זהה בעת שנהג ברכבו של אחר, יהיה ניתן להעמידו לדין רק אם לא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה, אפילו הוזמן לחקירה תוך אותו פרק זמן.

טענת הסניגור סמכה על הוראת סעיף 239א סיפה, אלא שהנחתו כי זאת משמעותה של הסיפה מוטעית. כל שבאה הסיפה להשמיע הוא שכאשר מתברר מחקירת בעל הרכב (המקוימת, כרגיל, תוך שנה מיום ביצוע העבירה) כי בזמן ביצוע העבירה היה רכבו ברשותו של אדם אחר, עומדת לרשות התביעה שנה נוספת, שבמהלכה מוטל עליה להזמין לחקירה את החשוד בביצוע העבירה או לשלוח לו הודעה על ביצועה, ואם תקיים אחד מאלה, תהא רשאית להגיש את כתב-האישום נגד החשוד תוך תקופת ההתיישנות הרגילה, היינו (בנתוני הדוגמה שהבאנו) תוך חמש שנים. "

במקרה שבפנינו התביעה שלחה הודעה בדבר ביצוע העבירה לחברת "קשר רנט אקאר בע"מ כחודש לאחר ביצוע

העבירה אזי עמדה הנ"ל בתנאי שהציב סעיף 239 לחסד"פ כלפי הנאשמת הראשונית. מאז הדו"ח הוסב לחברה נוספת ששמה "טי אנד אם אור אורלי שחקים בע"מ", ורק ביום: 06.09.20 הדו"ח הוסב על שם מר יוסף דאבוש. משמע, הנאשם הנוכחי קיבל לראשונה את ההודעה בדבר קיומו של **כתב אישום** כנגדו (להבדיל מהודעה על היותו חשוד בביצוע עבירה) במהלך חודש ספטמבר 2020, כעבור שנתיים וחמישה חודשים מיום ביצוע העבירה.

לפי פסיקת בית המשפט העליון עולה כי התביעה במקרה זה, **לא** עמדה בתנאי שהציב סעיף 239 לחסד"פ:

הנאשם הנוכחי לא זומן תוך שנה (מיום שהוכחה הנאשמת הקודמת לפי סעיף 27 ב בפקודת התעבורה כי הרכב היה ברשותו של אדם אחר) לחקירה ולא נשלחה לו תוך שנה מיום זה הודעה כי הוא חשוד בביצוע העבירה. בנסיבות אלה תיקון כתב האישום לשמו של הנאשם הנוכחי, ולמעשה הגשת כתב האישום כנגדו בגינה **יותר משנתיים** לאחר שבוצעה לכאורה העבירה על ידו, חורגת מהוראות החוק שבסעיף 239 לחסד"פ ולמעשה הופכת את העבירה שיחוסה לנאשם לכזו שהתיישנה.

מעבר למצב שנוצר אדגיש, בשולי הדברים, כי כפי שהסביר בית המשפט העליון בפרשת הלר, השארת מצב בו נאלץ אדם להתגונן מפני אירוע מצולם (בו זהותו ופניו אינם ידועים שכן לא היה "מפגש שוטר-נהג") וזאת מכח החזקתו או בעלותו ברכב ביום העבירה, מחייב מתן אפשרות הוגנת לאותו אדם להתגונן מפני העבירה המיוחסת לו.

לפרק הזמן שחולף מיום העבירה משמעות קריטית שכן, זכותו הבסיסית של הנאשם לאתר ולמצוא את הנהג ברכב ביום האירוע או לפחות להיות בעל יכולת שחזור סבירה של הקורות אותו ביום האירוע כדי לדעת האם אכן הוא אשר ביצע את העבירה או אדם אחר לו נתן את רכבו.

החלטת המחוקק להציב רף סביר של שנתיים במקרה כזה היא החלטה הפועלת ליצירת מצב צודק יותר והגון כלפי הנאשם. במקרה ספציפי זה תיקון כתב האישום התבצע בחלוף שנתיים מיום ביצוע העבירה לכאורה, ובכך נשללה מהנאשם היכולת לברר באופן סביר מי נהג ברכב ביום האירוע.

לא יעלה על הדעת כי במהלך "שרשרת" של תיקוני כתב אישום על בסיס עבירה בה לא היה מפגש "שוטר-נהג", ימצא עצמו אדם עומד למשפט על עבירה אותה ביצע לכאורה גם לפני 10 שנים כאשר בכל פעם "זוכה" המדינה בתקופת התיישנות חדשה לאור "גילוי" נאשם חדש.

פרק הזמן הסביר של שנתיים **מיום ביצוע העבירה** מעוגן בחוק כפי שהוסבר ונומק לעיל.

פרשנות בית המשפט העליון לחוק ברורה, והיא מייצרת מצב משפטי לפיו העבירה ביחס לנאשם זה התיישנה.

בהתאם לסמכותי מכ סעיף 150 בחוק סדר הדין הפלילי, ולאחר שקיבלתי את טענתו המקדמית של הנאשם מחמת התיישנות העבירה כלפיו, אני מורה על ביטול כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם בתיק זה.

המזכירות תשלח עותק לצדדים.

ניתנה היום, ב' אב תשפ"א, 11 יולי 2021, בהעדר הצדדים.